

Arrest

nr. 126 724 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. PEETERS die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat

deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Zo bekritisieren verzoekers de stelling van de commissaris-generaal dat er doorgedreven identiteitscontroles zijn op de luchthaven in Delhi, zonder evenwel te betwisten dat er stelselmatig individuele identiteitscontroles zijn bij binnenkomst in de Schengenzone. Gelet op het grote risico onderworpen te worden aan een identiteitscontrole, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door haar gebruikte reisdocumenten. Ook legde zij tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot hun reisweg. Het feit dat zij toen hoogzwanger was en ongeletterd is, biedt hiertoe geen verschoning. Bovendien doet dit niets af van de tegenstrijdige verklaringen door verzoeker afgelegd aangaande de door hem gebruikte reisdocumenten. Verzoekers maken hun beweerde illegale reisweg aldus niet aannemelijk en laten na enige documenten bij te brengen die hun reisweg kunnen staven waardoor het vermoeden rijst dat ze hun moedwillig hun paspoorten achterhouden voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie in staat die niet in overeenstemming te brengen met hun asielrelaas.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent de door hen aangevoerde problemen, merkt de Raad op dat verzoekers niet verder komen dan het herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen daaromtrent. De uitleg van verzoekers dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt is en het interview op het Commissariaat-generaal uitgebreider is en dat dit gegeven hierdoor voor verwarring kan zorgen, kan niet ernstig worden genoemd. Op verzoekers rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekers dat ze zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De verzachtende omstandigheden waar verzoekers op wijzen, met name dat verzoekster ten tijde van het eerste interview net bevallen was, verward was en ongeletterd is, neemt de Raad niet aan. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij of zij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Het feit dat verzoekster net bevallen was en ongeletterd is, doet hieraan geenszins afbreuk. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Waar verzoekers nog verwijzen naar een arrest van de Raad van State waarin beslist werd dat zelfs bij fraude de vrees voor vervolging dient gecontroleerd te worden, stelt de Raad vast dat dergelijke verwijzing niet dienstig is. In casu is er immers geen sprake van fraude.

In zoverre verzoekers niet lijken te weten waarom de door hem neergelegde documenten niet volstaan, stelt de Raad vast dat dit omstandig werd gemotiveerd in de bestreden beslissingen. De Raad wenst dan ook verzoekers er op attent te maken de bestreden beslissingen er nog eens op na te lezen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Verzoekers verwijzen ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Nepal, doch slagen er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas slagen verzoekers daar niet in. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 mei 2014, voeren verzoekende partijen aan dat een groot gedeelte van de motivering van de bestreden

beslissingen over hun reisweg handelt, doch dat zij een verschoning hebben voor hun gebrek aan kennis hierover, namelijk verzoekster is ongeletterd en was toen zwanger. Verzoekende partijen vervolgen dat de smokkelaar de persoon was die steeds het paspoort hield, zij gewoon moesten volgen en een gefraudeerd paspoort gecontroleerd kan worden. Verzoekende partijen zijn dan ook van oordeel dat hun asielaanvraag niet afdoende werd onderzocht door zich te richten op de reisweg. De onderzoeks- en motiveringsplicht werden volgens verzoekende partijen niet gerespecteerd.

Betreffende verzoekende partijen hun betoog ter verschoning van hun gebrekkige kennis omtrent hun reisweg, met name omdat verzoekster ongeletterd is en toen zwanger was, wijst de Raad op volgende grond in de beschikking waar dienaangaande wordt gesteld: *“Gelet op het grote risico onderworpen te worden aan een identiteitscontrole, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door haar gebruikte reisdocumenten. Ook legde zij tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot hun reisweg. Het feit dat zij toen hoogzwanger was en ongeletterd is, biedt hiertoe geen verschoning. Bovendien doet dit niets af van de tegenstrijdige verklaringen door verzoeker afgelegd aangaande de door hem gebruikte reisdocumenten. Verzoekers maken hun beweerde illegale reisweg aldus niet aannemelijk en laten na enige documenten bij te brengen die hun reisweg kunnen staven waardoor het vermoeden rijst dat ze hun moedwillig hun paspoorten achterhouden voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie in staat die niet in overeenstemming te brengen met hun asielrelaas.”* Duidelijkheid omtrent de reisweg en de gebruikte documenten kan mee in overweging worden genomen bij het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. Van een kandidaat-vluchteling wordt immers verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men van meet af aan de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). De medewerkingsplicht vereist van de verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Het feit dat de smokkelaar de persoon was die steeds het paspoort hield, zij gewoon moesten volgen en een gefraudeerd paspoort gecontroleerd kan worden, verklaart, noch rechtvaardigt hoe dan ook de verschillende vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden in hun opeenvolgende verklaringen omtrent hun reisweg en de hierbij gebruikte reisdocumenten. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoekende partijen zijn hier echter in gebreke gebleven.

Het internationale paspoort is, indien een asielzoeker de waarheid omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht spreekt, een objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen zwart op wit kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. Door (vermoedelijk) hun paspoorten achter te houden voor de asielinstanties ondergraven verzoekende partijen hun geloofwaardigheid.

Daargelaten dat het geen kritiek betreft op voormelde beschikking, stelt de Raad vast dat, in zoverre verzoekende partijen voorhouden dat de bestreden beslissingen hoofdzakelijk gericht zijn op hun reisweg, de bestreden beslissingen naast de motivering omtrent hun reisweg nog talrijke andere motieven bevatten omtrent hun relaas, overwegingen welke door verzoekende partijen op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd.

Verzoekende partijen formuleren, afgezien van hun argumentatie omtrent hun reisweg (die zij eerder al grotendeels in hun verzoekschrift aanhaalden), voor het overige geen opmerkingen aangaande de in de beschikking van 5 mei 2014 opgenomen grond. Zij gaan hier geheel niet op in, waardoor dient te worden aangenomen dat zij deze gronden tot verwerping niet betwisten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS